



Lorin Parys

- **Liberaal militant.** Hij schreef deze bijdrage samen met Pedro Facon en Bart Houben.
- **Stellen vast dat** Open VLD vier verkiezingen op rij heeft verloren en haar geloofwaardigheid kwijt is.
- **Vinden dat** de partij en vooral de partijtop daarom zichzelf ter discussie moeten stellen op een ledencongres.

Voor een Open VLD nieuwe stijl

Open VLD moet een ledencongres houden dat beslissingen neemt over het leiderschap, de stijl en de federale regeringsdeelname.

De kiezer heeft Open VLD abrupt met de voeten op de grond geplaatst. In zes jaar tijd zijn we erin geslaagd 10 procent van de Vlaamse kiezers kwijt te raken. In 2003 konden we nog meer dan een kwart van de kiezers overtuigen, vandaag nog nauwelijks 15 procent. Wij vinden dat een partij die vijf jaar aan een stuk in vier opeenvolgende verkiezingen - Vlaamse, lokale, federale en opnieuw Vlaamse - verliest, zichzelf ter discussie moet durven te stellen. En dat geldt ook voor haar leiding.

Er is natuurlijk meer dan één oorzaak voor de opeenvolgende verkiezingsnederlagen. Een eerste reden is het povere palmares van onze regeringsdeelnames - vooral in de federale regering - en het gebrek aan rechtlijnigheid dat onze geloofwaardigheid heeft aangetast.

Meer dan 200 kaderleden en militanten hebben ons spontaan laten weten dat ze onze analyse onderschrijven en achter onze oproep staan om ook federaal in de oppositie te gaan. Alleen zo kunnen we de perceptie keren dat regeringsdeelname

voor Open VLD belangrijker is dan het handhaven van onze liberale principes. Maar bijna alle reacties wijzen naar een tweede reden waarom ons kiezersaantal als sneeuw voor de zon smelt: de manier waarop onze partij wordt geleid, zowel intern als extern. Een stelling die wij onderschrijven.

Extern hebben we ons veel te vaak laten verleiden tot partijpolitieke manoeuvres, strategieën en tactieken. De electorale opgang van het kartel CD&V/N-VA sinds 2004, de dreiging van Lijst Dedecker (LDD) sinds 2006 en het electorale succes van Yves Leterme (CD&V) in 2007 hebben daarin een belangrijke rol gespeeld. Maar het oppositie voeren tegen de regering waar we zelf in zitten, of het aanhoudend dreigen de stekker uit de federale regering te trekken om vervolgens nooit de daad bij het woord te voegen, hebben onze geloofwaardigheid ondergraven.

Een zelfverzekerde partij gaat uit van haar ei-

gen sterktes. In de toekomst moet het leidmotief van Open VLD opnieuw het realiseren van de eigen programmapunten zijn. Alleen op die manier kunnen we de Vlaming warm maken voor ons liberale recept van lagere belastingen, een flexibeler arbeidsmarkt, een groenere economie, minder schuld, meer armoedebestrijding en een efficiënt georganiseerde sociale zekerheid.

Open VLD mag een open en diepgaand debat met zijn leden niet langer uit de weg gaan.

Maar ook intern hebben we nood aan een nieuwe stijl en vers bloed. De woorden 'arrogant' en 'vooringenomen' worden nu te vaak gebruikt om onze leiderschapstijl te omschrijven. Door de onophoudelijke regeringsdeelname is bovendien een kloof ontstaan tussen het partijkader en de militant. Die laatste voelt zich weinig betrokken bij de strategie van de partij. Nochtans zijn onze militanten ons levensbloed. Zonder mensen die hun vrije tijd opofferen om de partij lokaal te bestieren, wafels te bakken, flyers te busen of posters te plakken, is er geen Open VLD.

Soms vergeten we dat de Melsenstraat (waar het partijhoofdkwartier van Open VLD gevestigd is, red.) voor de Dorpsstraat werkt, en niet omgekeerd.

Open VLD heeft voorts dringend nood aan een bredere basis van figuren die op een geloofwaardige manier onze boodschap vertolken. Wij geloven daarbij niet in een oorlog van de generaties, waarbij op abrupte manier de ene generatie plaats zou moeten maken voor de andere. Ja, de generatie-Verhofstadt, -Dewael en -De Gucht zette de afgelopen 20 jaar de strategische lijnen uit in de partij. Maar het ontbrak ons op alle niveaus ook aan voldoende durf en lef om hen wanneer nodig terug te fluiten en andere lijnen uit te zetten. Het verlies van Open VLD is dus een collectieve verantwoordelijkheid. En we zullen dan ook alle generaties nodig hebben bij de heropbouw.

Zoals elke organisatie moeten we nadenken over hoe we de verantwoordelijkheden in de partij op een gezonde manier kunnen spreiden en verbreden. Het doel moet zijn meer gezichten naar voren te schuiven om meer stemmen aan het woord te laten in de partij. Ons programma indachtig mag daarbij enkel iemands toekomst, niet zijn afkomst, tellen. De huidige partijraad met vertegenwoordigers van de lokale afdelingen, de jongeren, de vrouwen, de senioren en de middenveldorganisaties kan uitgroeien tot een strategische ondersteuningsgroep van de nieuwe voorzitter.

We geven hiermee slechts een eerste aanzet. We kunnen onszelf maar heruitvinden wanneer de hele partij opnieuw impact krijgt op de inhoudelijke en strategische beslissingen die we nemen. Dat is de reden waarom wij een ledencongres vragen. Open VLD mag een open en diepgaand debat met zijn leden niet langer uit de weg gaan. We hebben niet alleen nood aan een moment waar we ons inhoudelijk kunnen bezinnen over hoe we opnieuw die rechtlijnige en frisse partij worden die ons land moderniseert.

Daarbij moeten de militanten zich ook kunnen uitspreken over de meerwaarde van onze federale regeringsdeelname nu onze coalitiepartners ons niet volgen op onze essentiële liberale thema's.

Minstens even belangrijk is dat zo'n ledencongres ook beslist over hoe we de stijl en het leiderschap binnen de partij kunnen bijsturen. Want samen kunnen we het stof van ons afschudden, opnieuw rechtstaan en beginnen aan de eerste dag van een nieuw tijdperk.

COLUMN

JAN DENYS

Wat na regularisatie?

België blijft op veel vlakken verbazing oproepen. Neem het regularisatiedossier. Bepaalde groepen, gesteund door een belangrijk deel van de media, zijn er negen jaar na de eerste collectieve regularisatie in geslaagd de baan vrij te maken voor een herhaling. Het is niet meer de vraag of België een nieuwe regularisatie kent, maar wanneer en onder welke naam. Voor de tweede keer in enkele jaren tijd staat Open VLD in dit dossier met de rug tegen de muur.

Waarom verbaast dat alles? Om zeker twee redenen. Ik durf er heel wat op te verwedden dat een collectieve regularisatie niet gesteund wordt door een meerderheid van de bevolking. Waarom vier van de vijf meerderheidspartijen deze collectieve regularisatie toch ondersteunen, is voor een aantal toch merkwaardig. Alleen voor de PS is dit zonder twijfel een goede zaak, net zoals de partij ook goed garen heeft gesponnen bij de toekenning van het gemeentelijk stemrecht voor migranten. Zeer veel nieuwgeregulariseerden in Franstalig België zullen later voor de PS stemmen. Voor het cdH, de MR en CD&V is de politieke winst minder duidelijk.

Nog belangrijker is dat de ijver die een bepaald deel van onze samenleving aan de dag legt om te komen tot een regularisatie, schril afsteekt tegen de feitelijke integratie van migranten en asielzoekers. Zeer algemeen komt het

